

νείς ποτέ τι τόν περιμένει τόν άνθρωπο; Νέος ή γέρος, τó ίδιο είναι!

- "Όστε, γιατί; ρώτησε ó Θανάσης.
- Δέν είσαστε πιά παιδιά για νά σάς χοροιδέπω....
- "Όστε ó ποικέφαλος αυτός; ρώτησα εγώ.
- Πρόκειται περί όγκου του έγκερφάλου.
- Είσατε βέβαιος;
- Έννεαντα έννεα τοίς έκατό, για νά μίν πώ έκατό τοίς έκατό.

— "Όστε δέν υπάρχει καμιά έλπίδα;
— Μόνο ó Θεός!...
"Υστερα από λίγο πρόσθεσε:
Τó καλό θά ήταν ν' απαλλαγή μιά ώρα άρχητερα, γιατί θά υποφέρει πολύ. Τής έγραψα αυτά τά ναρκωτικά για νά τήν απαλλάξουμε από τούς πονηρούς πόνοους. Νά μπορή νά κοιμάται και λίγο.

- "Ισως πού θά κοιμηθή για πάντα, είτε ó Θανάσης σέρνοντας τά λόγια του.
- Και τότε να τής δίνουμε αυτό τó γιατωκό; ρώτησα εγώ.
- "Όταν βλέπετε πώς υποφέρει πολύ για νά τήν ήσυχάζετε.
- "Ένα, δυό και τρία τήν ημέρα δέ βλάπτει.
- Τι νά βλάπτει; Τι άλλο μπορεί νά τής κάνουν, παρά να τήν πεθάνουν!
- Ναι, μιά δέν έχουμε δικαίωμα νά σκοτώσουμε κανένα, όσο κι αν υποφέρει. Βέβαια, όταν πρόκειται για έναν άποφασισμένο άνθρωπο, αυτό θά έρρετε να γίνεται. Γιατί να τόν βλέπουμε να υποφέρει άδικα; Μιά δέν έχουμε τó δικαίωμα!

Και ó γιατρός σηκώθηκε, μιάς χειροέτησε και έφυγε. Τόν συνοδώνουμε ως τήν πόρτα. Μιά εκεί στην αυλή μας σαν κάτι να μιάς κάρφωσε και τούς δυό στη θέση μας. Δέν τολμούσαμε να κάνουμε ούτε ένα βήμα.

- Πώς να πάμε τώρα μέσα στη μητέρα; Θα μιάς καταλάβη από τή θλίψη μας.
- Για τó Θεό! Πρόχει να κρατηθούμε. Δέν πρέπει ó καταδικασμένος σε θάνατο νά ξέρη τήν καταδίκη του.

- "Εγώ θά πάω στο φαρμακείο να κάνω τή συνταγή, πήγαινε εσύ μέσα μαζί της, μου είπε ó Θανάσης.
- "Όχι, εγώ θά πάω κι' εσύ πήγαινε μέσα!
- "Όχι, μη μ' αφήνεις μονάχο μου. δέν θά μπορού να κρατηθώ!

— Τότε πάμε και οι δυό μέσα μιά στιγμή κι' έπειτα τραβάμε και οι δυό για τó φαρμακείο και τήν αφήνουμε με τήν ύπνερτοια. Μά τού σου, γίνου άντρας, κουράγιο, κρατήσου, μη γίνεσαι παιδί!
— Μά μπροστά στη μάνα του κι' ένας γέρος ξαναγίνεται παιδάκι, είτε ó άδερφός μου κι' ένα δάχνου κάλησε στο μάγουλό του.
— "Ισως έχεις δίκιο, μιά ύπομονη. Βάλε δίνκαμ!

- Πήγαμε μέσα.
- "Ε, τά βλέπεις, μητέρα; Δέν είναι τίποτε. Αυτός ó Θανάσης αιωνίως φοβιτάρας είναι. Φαγώθηκε να φωνάξη τó γιατρό.
- Και δέν έκανα άσχημα. Τέλος πάντων, μιάς έδωσε ένα γιατωκό να τήν ανακουφίση από τούς πόνοους. "Έλα, πάμε στο φαρμακείο να μιάς τó φτιάσω.

Ó Θανάσης βιαζότανε να φύγουμε, γιατί φαίνεται δέν είχε πεποιθήσι στον έαυτό του.
"Η μητέρα, βυθισμένη από τόν πόνο και από τή ζάλη, ανήγειρε λίγο στο στρώμα και μιάς είπε:
— Μά είναι ώρα για φαί. Φάτε πρώτα κι' έπειτα πηγαίνατε, δέν είναι καμιά βία για μένα.

- Ποιος όμως είχε όρεξη να φάη; Γι' αυτό εγώ πρόλαβα και είπα:
— "Απόψε έχει ó φίλος μας ó Σώτος γαουβέτσι στην ταβέρνα του Μπάριμα Θωμά. Μιάς προσκάλεσε, πρέπει να περάσουμε από κεί να πάρουμε ένα μεζέ και να ποιήμε κανένα ποτήρι, άλλουως θά μιάς παρεξηγήση.
- Και εγώ ή κακομοίρα πού με έδω τόν ποικέφαλο σηκώθηκα και σάς έφτιασα τó φαί πού μουστειλε ó Θανάσης τó πρωί. Τó έκανα πλάι, όπως σάς άρεσει. Δέν ξέρω αν πέτυχε, γιατί δέν μπορούσα πιά να κρατήσω από τόν πόνο και άφησα να τó αποτελειώσει ή 'Ασμηίνα.

- Τρέλλα έγινε, κυρία! πετάχτηκε και είπε ή 'Ασμηίνα.
- "Ε, δέ δοκιμάζετε, παιδιά μου, λιγάκι κι' έπειτα πάτε....
- Γι' αυτό σκάς, μητέρα; Τó πλάι δέ χαλάει. Αβέρο θά είναι καλύτερο. Μιάς τó φιλάει ή 'Ασμηίνα και τó τρώει αήριο.
- "Όπως θέλετε, παιδιά μου.
- Άνοιξαμε τήν πόρτα και

βγήκαμε στο δρόμο. Θέλαμε αέρα! "Όπου να φτάσουμε στο φαρμακείο δέ βγάλαμε μιλά από τó στόμα μας.

Τραβούσαμε κι' οι δυό συλλογισμένοι σαν ν' ακολουθούσαμε κηδεία. "Όταν φτάσαμε στο φαρμακείο και δόσαμε στο φαρμακοποιό τή συνταγή, μιάς είπε πώς σε μισή ώρα θά είναι έτοιμη. Βγήκαμε από τó φαρμακείο και δέν ξέραμε τι να κάνουμε και πού να πάμε ώπου να περάση αυτή ή μισή ώρα.

- Τι λές, Θανάση, πάμε σταυ Μπάριμα Θωμά τήν ταβέρνα;
- Και τι να κάνουμε;
- Ψέμμα είπα βέβαια πώς ó Σώτος θά έξη άπόψε γαουβέτσι, μιά εκεί πάντα βρίσκεται αυτός. Πάμε και σίγουρα θά τόν βρούμε.
- Είναι ώρες τώρα για ταβέρνα;
- "Ένα κρασί θά μιάς στηλώση, θά μιάς δώσει κουράγιο!

Ó Θανάσης σάπαιγε και δέν άπαντούσε, σαν κάτι να συλλογίζοτανε. "Έξαφνα μου λέει:

- Λές ή μάνα να υπογράμηκε τίποτε;
- Δέν πιστείο.
- Γιατί τήν είδα σαν συλλογισμένη. "Έτσι μου φάνηκε.
- Δέν υπογράμηκε, μιά μπορεί και να υπογράμηκε αν μιάς δει να γυρίζουμε στο σπίτι με τέτοιες φάτσες. "Εγώ λέω, για να κάνουμε κουράγιο και να τής κοιμάσουμε τις ύπνιες της, να σφίξουμε κάνα—δυό ποτήρια και να πάμε στο σπίτι τραγουδώντας.

Τού Θανάση τού άρεσε ή ιδέα μου. "Όταν σε μιά ώρα γυρίζουμε στο σπίτι, άρχίζουμε από τó δρόμο να τραγουδάμε. Ομιηθήκαμε όλα τά παλιά χαρούμενα τραγούδια.

Πάλι μεθυσμένος είσαι, πάλι τά ποτήρια σπάς!

"Όσο ξεγλώναμε στην πόρτα, τóσο ήφώνουμε τή φωνή μας και τόσο προσπαθούσαμε να φωνάζουμε περισσότερο, χαρούμενοι και κεφαίτοι.
Για μιά στιγμή όμως ó Θανάσης μου λέει:

- "Όχι, τόσο ύπερβολικά. "Ισως καταλάβει πώς τó κάνουμε έπιτηδες. Φυσικότερα!

Μπήκαμε μέσα στην κάμαρά της ομοτραγουδώντας. "Αρχίσαμε να κάνουμε και διάφορα άστεια.

- Μορέ Θανάση, αυτός ó Σώτος καταδόθηρα σωστή! Πού τó βάζει τόσο κρασί!

— "Αν τόν τριπήσης δέν θά τρέξη αήμα, μιά ρετσίνι, όπως ήταν σκίζον τó πεύκο!

"Η μητέρα άνασκηκώθηκε στο κρεβάτι της.

- Πότε προφτάσατε και μου κάνατε τόσο κέφι;
- Και γιατί να μίν κάνουμε κέφι; Μιά φορά πού ó γιατρός μιάς είπε πώς θ' ανακουφισής άμα πάρεις τó γιατωκό σου; "Εμείς πήραμε τó σχετικά σπονάκια μας, τώρα είναι ώρα να πάρης και συ τó δικό σου.

Πήρε τó γιατωκό της κι' ύστερα από λίγη ώρα βυθίστηκε στον ύπνο. "Εμείς όμως κάναμε μέρες να κοιμηθούμε. Ó ένας έμεινε πάντα ξύπνιος και ó άλλος λαγοκοιμότανε. Τό τι τραβούσε ή φτώχη μητέρα μας από τούς πόνοους, είχε άνεκδηγήτο. Μαρτύριο! Τόσο πολύ, πού παρακαλούσαμε ó Θεός να τήν απαλλάξη μιά ώρα άρχητερα....

"Ήταν μιά Τρίτη ξημερώματα, όταν έξαφνα μπήκα στην κάμαρα του Θανάση.

- Είναι, Θανάση, γιατί μου φαίνεται πώς ή μητέρα μας....
- Σχεδόν δέν κοιμότανε. Άνασκηκώθηκε στο κρεβάτι του, με κίταξε με τó ίδιο έαφροστικό και λονεμένο βλέμμα και μου είπε:

- Τó ήξερα πώς σήμερα... θ' απαλλαγή από τó μαρτύριό της.
- "Ισως είναι καλύτερα γι' αυτή. Για μιάς όμως;...
- Και πώς τó ήξερες πώς σήμερα;
- Γιατί είναι Τρίτη. Τρίτη κι' εγώ γεννήθηκα!....

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΡΝ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Τά λόγια τού κακού ανθρώπου μοιάζουν με τήν άμμο πού σηκώνει ó καινοπαός άνεμος; τυφλώνει τόν οδοιπόρο και τόν κάνει να κλάει.

(Σ α τ ω μ π ρ ι α ν)

Πολλές φορές τά πλούσια γερατιά κλέβουν τις χαρές της φτώχης νεότης.
(Ο ύ γ κ ω)

"Ο έρως είναι ένας φαρμακερός καρτός. "Η φιλία είναι ένα ευγενικό αίσθημα.
(Γ κ ω τ ι ε)

Τó πρώτο παιδί κάθε γυναίκας είναι... συνέχεια τής τελευταίας τής κοιλίας.
(Μ υ σ σ ε)

